

# Teleggraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

## PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm<sup>2</sup> 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Teleggrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

## ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Teleggrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

## ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei  
Pe 6 luni: 12 lei  
Pe 3 luni: 6 lei

## Gemenii Cosmosului

În 11 august 1962, o știre măreață a făcut să salte de bucurie inimile oamenilor iubitori de progres și de pace: la ora 11,30 (ora Moscovei) în Uniunea Sovietică a fost plasată pe o orbită circumterestră nava cosmică satelit „Vostok-3”. Ea a fost pilotată de maiorul ANDRIAN GRIGORIEVICI NIKOLAEV, cetățean al Uniunii Sovietice.

Zborul avea următoarele obiective:

— Obținerea de date suplimentare cu privire la influența condițiilor zborului cosmic asupra organismului omenesc.

— Studiarea capacității de muncă a omului în condițiile imponderabilității.

— Efectuarea de către om a unui anumit volum de observații științifice în condițiile zborului cosmic.

— Perfecționarea navelor cosmice, a mijloacelor de telecomunicație, dirijare și aterizare.

Nava-satelit „Vostok-3” zbura la depărtare de pământ minimă 183 km și maximă 251 km, făcând înconjurul pământului în 88,5 minute.

Cosmonautul sovietic Nr. 3, Andrian Nikolaev s-a născut în anul 1929 în satul Șorsali din R.S.S.A. Ciuvașă (cursul mijlociu al Volgăi). Tatăl său, care a murit în anul 1944, a lucrat într-un colhoz, iar mama sa este, de asemenea colhoznică.

Terminând școala medie tehnică de silvicultură, Andrian ajunsese unul din măestri frunțași ai exploatarei forestiere din Karelia.

În vremea serviciului militar — la dorința proprie — a fost trimis la o școală de aviație.

În școală el a obținut cunoștințe excelente, perfecționându-se sub conducerea lui Leonid Sokolov, Erou al Uniunii Sovietice. Tovarășii săi își amintesc cum, dând dovadă de un calm și o stăpînire de sine surprinzătoare, tinărul pilot a aterizat direct în câmp cu un avion cu reacție al cărui motor se oprise, salvînd astfel aparatul.

Chemat să se pregătească pentru zboruri cosmice, el a acceptat invitația și a intrat în rîndul cosmonauților. Aici i-a întîlnit pe Gagarin și Titov. Nikolaev a fost rezerva lui Titov și l-a condus în costum de scafandru, gata de zbor, pînă la nava „Vostok-2”. După aterizarea cu succes a lui Titov el a continuat să se pregătească cu și mai multă dirzenie, știind că probabil el va fi cel căruia i se va încredința continuarea operei începute de primii doi cosmonauți sovietici.

„Cosmonautul Andrian Nikolaev — a spus Gherman Titov — este întruchiparea singelui rece, absolut necesar pentru comandantul unei nave cosmice. Prietenul meu posedă o excepțională stăpînire de sine”. La aceasta se adaugă cunoașterea desăvîrșită a tehnicii extrem de complicate a navei cosmice, garanție a succesului zborului celui de al treilea cosmonaut.

La ora 11,45 (ora Moscovei), a transmis un mesaj în care arată că se simte bine. La ora 16,07 (ora Moscovei), premierul sovietic N. S. Hrușciiov a avut o convorbire prin radio-telefon cu A. Nikolaev, care a raportat că se simte excelent și că toate sistemele navei funcționează ireproșabil.

Un fapt nou în timpul zborului cosmic a fost că la masă el a folosit pentru prima oară în cosmos hrană naturală.

Cosmonautul a preluat de două ori conducerea manuală a navei. Pentru studiarea capacității de muncă în condițiile imponderabilității (=lipsa de greutate) cosmonautul a părăsit fotoliul și s-a deplasat prin cabină. El a constatat că și în aceste condiții capacitatea de muncă se menține. El putea și văzut cum lucrează prin televiziunea sovietică.

În timp ce zborul continua, N. S. Hrușciiov a adresat aviatorului cosmonaut Andrian Nikolaev, o radiogramă în care se spunea printre altele: „Întreaga Țară Sovietică urmărește cu emoție și admirație zborul dumneavoastră.”

Fapta DVoastră de eroism, zborul navei cosmice „Vostok-3”, glorifică din nou patria noastră socialistă, poporul ei talentat și harnic, pe oamenii de știință, inginerii, tehnicienii, muncitorii, colhoznicii noștri.

Am fost bucuroși să vă auzim glasul și să vă vedem pe ecranul televizorului. Și, deși vă aflați în Cosmos, la o distanță uriașă de Pământ, minunata noastră tehnică ne-a permis să vă vedem foarte aproape. Am avut sentimentul că vă aflați chiar alături. Am auzit vocea dumneavoastră energică, v-am văzut privirea vie, mișcările mâinilor, am urmărit cum lucrați și ne bucurăm că vă simțiți bine... Vă doresc din toată inima, dragă tovarășe Nikolaev, să încheiați cu succes zborul și să aterizați în bune condițiuni. Vă urez și în viitor sănătate, bună dispoziție”.

Lansarea cu succes a navei cosmice „Vostok-3” a stîrnit un interes deosebit în întreaga lume.

Dar putem spune încă că nu se uscaser cerneala tipografică a ziarelor pe care erau scrise elogiile oamenilor de pretutindeni, că postul de radio Moscova a anunțat în ziua de 12 august că la ora 11,02 (ora Moscovei) pe orbita de satelit al Pământului a fost plasată o nouă navă Cosmică „Vostok-4”. Nava „Vostok-4” era condusă de pilotul cosmonaut PAVEL ROMANOVICI POPOVICI.

În spațiul cosmic deci zburau două nave cosmice sovietice — „Vostok-3” și „Vostok-4” — conduse de cosmonauții Andrian Grigorievici Nikolaev și Pavel Romanovici Popovici, cetățeni ai Uniunii Sovietice.

Scopul plasării pe orbite apropiate a două nave cosmice era obținerea de date experimentale cu privire la posibilitatea stabilirii unei legături nemijlocite între două nave, coordonarea acțiunii piloților cosmonauți, verificarea influenței aceluiași condiții ale zborului cosmic asupra organismului omului.

Potrivit datelor preliminare, zborul navei „Vostok-4” se desfășoară pe o orbită avînd depărtarea minimă de pământ de 180 km și maximă de 254 km. Navele se aflau la o distanță apropiată una de alta și între ele a fost stabilită legătura bilaterală prin radio. Starea cosmonauților era bună.

Pentru prima dată în istoria omenirii se înfăptuia un zbor în grup în spațiul cosmic a două nave, conduse de cosmonauți sovietici.

Pavel Popovici, al patrulea cosmonaut sovietic, s-a născut la 5 octombrie 1930 în orașul Uzin, regiunea Kiev, într-o familie de muncitori ucrainieni.

Popovici a urmat școala medie, apoi o școală de meserii. Terminînd în 1951 și Școala tehnică industrială din Magnitogorsk (Ural) el a devenit tehnician constructor.

Pavel Popovici a intrat voluntar în rîndurile armatei sovietice; a învățat la o școală militară de aviație, iar după absolvirea ei și-a făcut serviciul militar în unitățile forțelor aeriene militare.

În anul 1961, pentru îndeplinirea cu succes a unei sarcini dată de guvern, el a fost decorat cu ordinul „Steaua Roșie”.

Pavel Popovici este căsătorit. Soția sa Maria, are 31 de ani și este aviatoare. În prezent lucrează ca tehnician calculator. Natașa, fetița cosmonautului, are șase ani.

Tatăl cosmonautului sovietic în vîrstă de 57 de ani lucrează în orașul Uzin din regiunea Kiev. Mama lui în vîrstă de 59 ani, este casnică. Popovici are două surori, Maria și Nadejda și doi frați Nikolai și Piotr.

Îndată după plasarea pe orbită a navei satelit „Vostok-4” a avut loc o discuție prin radio-telefon între trei cosmonauți: Nikolaev-Popovici și Nikolaev-Popovici-Gagarin (cel din urmă de la postul de comandă de pe pământ).

Cei doi cosmonauți raportau că totul merge bine, că ei se simt perfect, aparatele și sistemele navelor funcționează normal.

La 12 august 1962, ora 12,30 cosmonauții Nikolaev și Popovici au transmis poporului sovietic, C.C. al P.C.U.S., guvernului U.R.S.S., premierului Nikita Sergheevici Hrușciiov, raportul:

„În conformitate cu sarcina primită, zburăm la mică distanță. Între nave s-au stabilit comunicații sigure. Sistemele navelor funcționează ireproșabil”.

În cursul zilei de 13 august au fost efectuate

(Continuare în pag. 2)

## Gemenii Cosmosului

(Continuare din pag. 1)

în repetate rânduri emisiuni de televiziune direct de pe bordul navelor cosmice. Milioane de telespectatori din Uniunea Sovietică și din Europa au văzut pe ecranele televizoarelor chipurile calme, zimbătoare, ale cosmonauților. În cursul emisiunii, pe când efectua cea de-a 23-a mișcare de revoluție, cosmonautul Popovici a salutat pe telespectatori și a demonstrat concret starea de imponderabilitate a obiectelor, lăsându-le să plutească prin fața obiectivului telecamerei.

Navele cosmice au putut fi observate în două seri la rând și din capitala patriei noastre, București, când pe bolta înstelată a apărut un lucea-făr și peste câteva minute, altul, rivalizând cu cele mai strălucite stele ale cerului.

Din timpul zborului cosmonauții au trimis mai multe radiograme: patriei sovietice, popoarelor țărilor socialiste, poporului american, popoarelor iubitoare de libertate din Africa, precum și popoarelor Americii Latine, și prietenilor, urându-le fericire și pace.

Cei doi cosmonauți au comunicat că pământul se vede perfect. Au văzut luna și au fotografiat-o. Ei și-au dat câte un nume: Vulturul — cosmonautul Popovici și Șoimul — cosmonautul Nikolaev.

În tot timpul zborului buna dispoziție și puterea de muncă nu i-au părăsit. Făcând legătura între ei, ei și-au cîntat cîntecele lor preferate: „Eu cred, prieten!”.

Familiarizați cu condițiile zborului cosmic îndelungat, cosmonauții au efectuat sistematic observații științifice. În conformitate cu programul stabilit Nikolaev și Popovici s-au degajat periodic de sistemul de suspensie, au părăsit scaunele și au studiat influența imponderabilității asupra coordonării mișcărilor și a capacității de muncă — în cursul zborului cosmic.

Au trăit după un plan precis de muncă, masă și odihnă.

La data de 15 august agenția TASS a transmis: Programul zborului în grup al navelor cosmice satelit „Vostok-3” și „Vostok-4” conduse de cosmonauții maiorul Andrian Nikolaev și Locotenent-colonelul Pavel Popovici, cetățeni ai Uniunii Sovietice a fost în întregime îndeplinit.

La 15 august 1962 navele satelit au aterizat în mod practic în același timp în regiunea stabilită a Uniunii Sovietice, la sud de orașul Karaganda (Republica Kazahă), în apropierea nemijlocită a punctelor de aterizare stabilite prin calcul.

Ambii cosmonauți se simt bine și starea lor fizică după aterizare este bună.

Zborul navei satelit „Vostok-3”, condusă de cosmonautul Nikolaev Andrian Grigorievici, a durat 95 de ore, adică 4 zile. În acest timp nava „Vostok-3” a înconjurat de 64 de ori Pământul, parcurgînd o distanță de peste 2.600.000 km.

Durata de zbor a navei cosmice satelit „Vostok-4”, cu cosmonautul Pavel Romanovici Popovici, în timpul căreia a înconjurat de peste 48 de ori globul pământului, a fost de 71 de ore (aproape 3 zile). Distanța parcursă de nava „Vostok-4” este de circa 2.000.000 km.

Sarcinile științifice și tehnice ale zborului cosmic, fără precedent ca durată, al celor două nave satelit „Vostok-3” și „Vostok-4” și ale zborului cosmic în grup efectuate pentru prima dată au fost rezolvate cu succes și în întregime.

Au fost obținute date prețioase pentru organizarea legăturii în timpul zborurilor cosmice de lungă durată.

Datele obiective ale controlului medical asupra stării sănătății cosmonauților care a fost efectuat în tot cursul zborului au arătat că cosmonauții sovietici Nikolaev și Popovici au suportat excelent plasarea pe orbită, zborul cosmic de mai multe zile și întoarcerea pe Pământ.

În acest zbor minunat Nikolaev și Popovici

au dat dovadă de vitejie și cutezanță extraordinară, demonstrînd lumii înaltele calități morale ale omului sovietic.

Zborul cosmonauților Nikolaev și Popovici constituie o nouă și importantă etapă în cucerirea cosmosului în scopuri pașnice și în înfăptuirea visului de veacuri al omenirii, zborurile spre alte planete și lumi.

Cu prilejul zborului cosmic în grup al celor două nave satelit sovietice, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Guvernul U.R.S.S. au lansat o chemare popoarelor și guvernelor tuturor țărilor, întregii omeniri progresiste, în care se subliniază că marea faptă de eroism a cosmonauților Nikolaev și Popovici „demonstrează în mod elocvent realizările economiei sovietice, caracterizată printr-un înalt nivel de dezvoltare, ale științei și tehnicii sovietice înaintate, superioritatea incontestabilă a orînduirii socialiste”.

„Guvernul sovietic adresează din nou tuturor Guvernelor și popoarelor chemarea de a lupta cu și mai multă perseverență pentru a salva omenirea de pericolul unui război termonuclear, pentru o pace trainică pe pămînt. Oamenii sovietici sînt convinși că prin lupta lor plină de abnegație, popoarele vor apăra cauza păcii”.

La aterizare cosmonauții au fost primiți cu foarte mare căldură de către cei prezenți. Nu peste mult timp ei au raportat telefonic premiului sovietic N. S. Hrușciiov că și-au împlinit misiunea cu succes.

În ziua de sîmbătă 18 august 1962, Moscova a făcut o primire triumfală celor doi cosmonauți. Pentru a întâmpina pe eroii cosmonauți, pe aeroport au sosit cu avionul de la Simferopol d. N. S. Hrușciiov și alți membri ai Guvernului sovietic, de asemenea d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R., Ion Gheorghe Maurer, președinte al Consiliului de Miniștri al R.P.R. și Chivu Stoica, aflați în U.R.S.S. unde își petreceau o parte din concediul de odihnă, invitați să participe la întâmpinarea cosmonauților.

Sosirea gemenilor cosmosului este întâmpinată cu aclamații. Răsună imnul Uniunii Sovietice. Se trag salve de tun.

Cosmonauții raportează îndeplinirea misiunii.

La mitingul din Piața Roșie, care a fost deschis de Frol Kozlov, membru al Prezidiului, au luat cuvîntul cosmonauții Andrian Nikolaev și Pavel Popovici. La miting, premierul sovietic Nikita Hrușciiov a rostit o cuvîntare, subliniată de aplauze furtunoase.

În cuvîntarea sa, Nikita Hrușciiov a arătat că Andrian Grigorievici Nikolaev și Pavel Romanovici Popovici au înfăptuit un mare act de eroism, care marchează o nouă etapă în cucerirea Cosmosului. Zborul în grup al celor doi piloți cosmonauți sovietici constituie un nou pas important spre comunicațiile interplanetare. Izvorul succeselor U.R.S.S. rezidă în sistemul socialist, în structura socialistă a statului. Realizările în domeniul explorării cosmice ca și cosmosul însuși sînt un bun al întregii omeniri. De aceea rezultatele cunoașterii cosmosului trebuie să fie un bun al tuturor oamenilor care locuiesc pe minunata noastră planetă, Pămîntul.

Noile succese în exploatarea cosmosului au un caracter profund pașnic, cu adevărat umanitar.

La mitingul din Piața Roșie, cosmonauții au spus printre altele că „a sosit timpul ca știința sovietică, care este în slujba cauzei păcii și progresului, să culegă de pe întinsurile neîmblate ale cosmosului o recoltă bogată; ea se îmbogățește cu date valoroase pentru noi descoperiri remarcabile. Planeta noastră este excepțional de frumoasă și de pe înălțimi cosmice ea are o înfățișare minunată. Trebuie făcut totul pentru ca ea să nu devină niciodată arena unor războaie pustiufoare. Pămîntul trebuie să fie o planetă pașnică înfloritoare. (A. Nikolaev). Zborul ar fi putut continua și mai departe; sistemul de dirijare a navei și toate aparatele de bord au func-

ționat ireproșabil. M-am simțit excelent. Navele noastre cosmice dau o idee grăitoare despre succesele remarcabile dobîndite de țara noastră.

Sintem bucuroși că zborurile noastre în cosmos urmăresc obiective științifice și corespund intereselor întregii omeniri” (P. Popovici).

La 18 august a fost oferită la Moscova o recepție în cinstea eroilor cosmosului și a celor care și-au adus aportul la realizarea zborului. În cadrul recepției au fost oferite cosmonauților titlurile de „Eroi ai Uniunii Sovietice”.

La Moscova au sosit din toate colțurile lumii telegrame de felicitare pentru epocala realizare a științei și tehnicii sovietice, precum și pentru eroii cosmosului, care arată că Uniunea Sovietică se află mereu în frunte pe căile cosmosului.

Timp de patru zile întreaga lume a ascultat glasul Moscovei, a ascultat, înfrigurată și emoționată, știrile care se succedau despre zborul simultan al celor doi cosmonauți.

Excepționala realizare a științei, tehnicii și cosmonauților sovietici a umplut de admirație și de mîndrie inima sutelor de milioane de oameni, care văd în această realizare o biruință a omului, a popoarelor iubitoare de pace și progres.

Poporul român felicită din toată inima pe oamenii de știință, tehnicienii, cosmonauții și pe oamenii sovietici și le urează spor în munca pașnică și tot mai multe succese în opera de cucerire a cosmosului, spre binele și fericirea omenirii întregi.

Diacon C. Voicu

## După 14 ani

În octombrie 1948 — prin voința clerului și credincioșilor — s-au rupt pecețile de la 1698, care au adus și menținut dezbinarea în Ardeal, și s-a refăcut unitatea bisericească, așa cum a fost ea înainte de 1698. Frații și-au dat mîna și s-au bucurat că sînt din nou una în aceeași Biserică romînească.

Cei 14 ani de viață împreună au șters urmele dezbinării din trecut și au întărit înfrățirea în legea strămoșească. Astăzi nu se mai poate vorbi de vrăjmășia între frați, ci pretutindeni stăpînește bunăînțelegere, dragoste și pace.

Așa — în ce privește viața bisericească — cei ce s-au întors „acasă”, la Biserica strămoșească, au găsit aici slujbele și rînduiri, pe care ei și înaintașii lor le-au păstrat neschimbate. E aceeași Vecernie și Utrenie, aceeași Litughie a Sf. Ioan Gură de Aur, a Sf. Vasile cel Mare, a Sf. Grigorie Dialogul; sînt aceleași Sf. Taine și slujbe ale Molitvelnicului, aceleași imne bisericești, aceiași sfinți, aceleași obiceiuri și rînduiri. Doar că acum nu se mai slujesc separat, ci credincioșii se adună în aceeași biserică și sînt sub păstorirea aceluiași preot. Sînt toți laolaltă; o singură turmă și un singur păstor. Ți-e mai mare dragul să vezi cum acolo unde era în trecut ceartă și vrăjmășie, azi e liniște și înfrățire — căci rostul Bisericii nu e de a dezbină, ci de a aduna, de a împăca. Mîntuitorul a zis: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor”. Și unde e Hristos — acolo e pace, dragoste, bucurie. De aceea la sfințele slujbe din biserică, unde se adună credincioși și preoți din „cele două strane”, ei simt cu adevărat că este de față Hristos-Domnul, cu dragostea Lui, cu binecuvîntarea Lui. Și își dau seama de adevărul cuvintelor psalmistului ce zice: „Ce bine e cînd frații sînt împreună!”. Acolo Dumnezeu trimite binecuvîntări îmbelsugate.

Acesta e unul din rezultatele însemnate ale celor 14 ani de împreună trăire în sînul Bisericii Ortodoxe Romîne: ștergerea urmelor celor 250 ani de dezbinare bisericească și realizarea deplinei unități religioase în aceleași învățături de credință, aceleași sfințe slujbe, aceleași rînduiri.

## Cîntările biblice

Cîntări biblice sînt textele Sf. Scripturi, ale Vechiului și Noului Testament, care sînt obiect de lectură și cîntare în slujbele Bisericii noastre. Ele se întrebuițeau la serviciile religioase, pentru că se potrivesc structurii sufletești a credinciosului și pentru că se referă la momente esențiale din istoria mîntuirii și la adevăruri de cuprins dogmatic. Acestea sînt următoarele: Cîntarea lui Moise (Eș. 15, 1—18); A doua cîntare a lui Moise (A 2-a Lege, 32, 1—44); Cîntarea Anei (I Imp. 2, 1—10); Cîntarea lui Isaia (26, 9—17); Cîntarea lui Iona (2, 3—10); Cîntarea lui Avacum (3, 1—13); Cîntarea celor trei tineri (Dan. 3, 24—90); Cîntarea lui Zaharia (Luca 1, 68—79); Cîntarea lui Simeon (Luc. 2, 29—32) și Cîntarea Mariei, Maica Domnului (Luc. 1, 46—54).

În ordinea cronologiei biblice cea dintîi cîntare este: *Cîntarea lui Moise* (Ex. 15, 1—18). Moise inițiază aici un imn de slavă lui Dumnezeu, celui biruitor. Cîntarea constă din trei strofe: I) 15, 1—5, II) 15, 6—10, III) 15, 11—18. Ea constituie un fel de antifon. Cînta mai întîi corul bărbaților, condus de Moise, apoi răspundeau femeile conduse de Miriam, sora lui Moise. În cîntare, Dumnezeu este călăuzitorul poporului evreesc, pe care l-a scos din robia Egiptului și îl duse spre țara Canaanului.

În cîntare, Profetul Moise indică fruncțiunea guvernatoare a lui Dumnezeu. El numește Domn.

Moise dînd aici ideea despre un Dumnezeu atot puternic îi învață pe credincioșii săi adevărul că dacă există Dumnezeu el este nemărginit în putere, el poate să săvîrșească și minuni. E ceea ce s-a descoperit mai tîrziu Apostolilor, la Matei 28, 18: „Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pămînt”.

*Cîntarea a doua a lui Moise* este cuprinsă la Deuteronom 32, 1—44. Cîntarea face o scurtă privire în istoria omenirii (prin Israil).

Se expun în cîntare marile probleme ale credinții: Dumnezeu și credinciosul, în raportul dintre olaltă, virtute și păcat, faptă și răsplată, moarte și viață.

Învățămintele Cîntării sînt de mare însemnătate, de aceea zicea ascultătorilor săi: „Puneți la

Una în credința strămoșească, credincioșii sînt totodată una în dragostea de patrie și de pace. Ei sînt alături de munca și de vrerile poporului. Ei muncesc pentru înflorirea patriei, ei se roagă și luptă pentru „pacea a toată lumea”. Înflorirea patriei și pacea sînt strîns legate una de alta. Vremile de pace sînt prielnice pentru o muncă rodnică, prin care patria devine mai bogată, mai frumoasă, și poporul își făurește o viață nouă. Iar întărirea patriei aduce cu sine întărirea forțelor păcii, pentru că țara noastră este în slujba păcii. Ucenicul lui Hristos este un „făcător de pace”, un ostenitor pentru o viață mai bună împreună cu toți cei ce muncesc și se străduiesc ca pacea, dreptatea și belșugul să domnească, precum în patria noastră, așa în toate țările.

Adunați în jurul altarelor strămoșești, sîntem deopotrivă adunați în jurul păcii, împlinind chemarea: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire”.

...Au trecut 14 ani. Și n-au trecut fără urmări. Dimpotrivă, anii aceștia au fost rodnici. Ne-am obișnuit unii cu alții, ne-am apropiat unii de alții, așa încît acum avem un singur suflet, o singură credință, o singură vrere și o singură lucrare: vrerea de a sluji lui Hristos și poporului, de a sluji patriei și păcii. Nu ne îndoim că din această unitate sufletească a clerului și credincioșilor vor răsări noi roade în viitor spre mîntuirea sufletelor credincioase, spre slava Bisericii noastre dreptmăritoare, spre întărirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă și spre biruința păcii în lume.

T. R.

inimă toate cuvintele acestea pe care eu vi le poruncesc, să le porunciți și voi copiilor voștri ca să le păzească și să le îplinească toate. Căci acest cuvînt nu este zadarnic pentru voi, ci el este viața voastră, și prin acest cuvînt vă veți lungi zilele pe pămînt” (Deut. 32, 46—47).

Cîntarea începe prin adresa: „Îa aminte cerule și pămîntule”, pentru că se invocă cerul și pămîntul ca martori pentru adevărarea celor spuse. Cerul e locul de unde vorbește Domnul, iar pămîntul locul unde se arată lucrările Domnului (cf. Is. 1, 2). „Cerul și pămîntul” se ia în loc de univers. Vechiul Testament nu are un termen tehnic pentru ceea ce noi azi numim univers. Cerul și pămîntul sînt martorii faptelor săvîrșite. Cele cuprinse în cîntare sînt importante deoarece ele privesc pe toți de pretutindenii. Așa, solemn, se adresează lumii și Isaia 1, 2; Ier. 2, 12 și toți marii dascăli ai omenirii, care au convingerea că adevărurile comunicate de ei sînt de însemnătate generală.

În frumoase metafore autorul își exprimă dorința ca această cîntare să fie plină de noutate și să miște cugetul și inima omezească întocmai cum roua și ploaia înviează pămîntul mărindu-i puterea de rodire.

*Cîntarea Anei.*

În cartea I-a a Impăraților întîlnim la cap. 2, 1—10, un imn religios, pe care Ana, mama lui Samuil, îl rosti în fața altarului. Imnul e cunoscut sub numele de Cîntarea Anei. Cîntarea culminează în cuvintele:

„Domnul omoară și face viu, pogoară în iad și ridică, Domnul smerește și înalță. Ridică de la pămînt pe cel lipsit, și din pulbere scoală pe cel sărac... și va înalța cornul Unsului Său”. Cîntarea aceasta este o mulțumire și o preamărire a lui Dumnezeu. Ana preamărește pe Dumnezeu „stîncă neclintită în credincioșie” și-i mulțumește pentru că i-a primit făgăduința afierisirii fiului ei. Dumnezeu coboară și înalță, cum pe Iosif l-a înalțat din temniță, la demnitatea de mare vizir și cum pe David din păstor l-a făcut mare conducător de stat. El ocrotește pe cei credincioși, iar Unsului Său, adică lui Mesia, îi va da putere.

„Cornul” este imaginea puterii. Citind psalmul 75, 11, Sf. Ioan Hristostom scrie că mai indică și glorie și renume. De fapt acesta este simbolismul „cornului” în Vechiul Testament. După părerea Sf. Vasile, simbolismul acesta este împrumutat rinocerului, care are un singur corn și care este un animal greu de învins și un animal care nu se lasă supus de oameni. Textul din Luca 1, 69—70: „Domnul Dumnezeu ne-a ridicat corn de mîntuire, în casa lui David, precum a grăit prin gura profetilor din vechime”, e o lămurire a textului, care face aluzie la Mesia cel așteptat. Înțelesul versului este deci următorul: Există o judecată universală. Judecătorul Suprem este Dumnezeu, care fiind atotdrept va judeca după dreptate. Toate darurile cele bune de sus coboară. deci și puterea vine de la Dumnezeu. Mesia activează în numele Celui prea înalt. Mulțumită ajutorului ceresc Mesia atinge culmi de glorie nebănuite.

În ce privește *Cîntarea lui Isaia*, ea obvine la cap. 26 și este o cîntare a celor răscumpărați (mîntuiți). Cu versul 9 textul a intrat în uzul liturgic: „Sufletul meu te dorește noaptea și duhul meu te caută dimineața... Doamne dă-ne nouă pacea, căci toate lucrurile noastre pentru noi le-ai făcut”.

Cîntarea conține ideea că credinciosul se dorește după mîntuirea sufletească și saltă de bucurie că dreptatea devine virtute esențială și ceva nedespărțit de om.

Credincioșii convinși că pacea îl înfrumusețează pe om o cer prin rugăciune. De aici se vede că pentru credincioși pacea este un dar pe

care îl avem în măsura în care îl vrem și lucrăm pentru a ne învrednici de el. Lucrurile din Cîntare sînt faptele din apă, de pe pămînt și din văzduh care există pentru a servi interesele oamenilor.

*Cîntarea lui Iona* (2, 3—10) conține o rugăciune pentru mîntuire. Ea începe cu 2, 3: „Strigat-am către Domnul...”. Cîntarea e o reproducere fidelă a psalmului 18, 7 și 120, 1.

A șasea este *Cîntarea lui Avacum*. Ea e cuprinsă în 2, 1—13. Cîntarea culminează în profeția mesianică: „Tu vii spre mîntuirea poporului tău, spre mîntuirea Unsului tău, tu zdrobești capul celui rău...”. Aici se indică condiția mîntuirii care nu este a fi sau a nu fi israelit, ci alte considerente sînt decisive. Avacum le înșiră. Ele sînt: „dreptatea (1, 4), modestia (1, 7), credința (2, 4) și mai ales convertirea sinceră (2, 14). Profetul se gîndește la Israil, dar aceasta în înțelesul general, căci după înțelesul special „poporul Domnului” nu e israilul cel după trup, ci cel după duh. Cele spuse despre popor, se referă și la „Unsul”, care este întîi David și în rîndul al doilea Mesia, în care se realizează desăvîrșit profeția.

Astfel Avacum anunță că nu e îndepărtată vremea cînd se vor realiza făgăduințele privind viitorul mesianic. Abia atunci se vor vădi toate cînd cel așteptat, cum îi zice LXX, va sosi. Apariția lui pune în mișcare natura: cerul și pămîntul se cutremură... Pe cei păcătoși moarte îi așteaptă, cei drepti se veselesc de venirea lui.

Nimicirea celor răi și mîntuirea celor drepti este, de bună seamă, o profeție, și anume una din cele mai importante dintre profețiile V. T.

*Cîntarea celor trei tineri* se află la Daniel 3, 24—90. Citind Daniel 3, pînă la vers 34 vedem o lacună, cei trei tineri sînt salvați fără să știm cum. Lacuna aceasta o completează adausul la cartea lui Daniel cunoscut sub numele de Cîntarea celor trei tineri. Acest adaus conține un raport asupra scăpării minunate a celor trei tineri din cuptorul cu foc. Adausul a intrat în cultul Bisericii noastre. Astfel v. 1—35 a servit ca bază pentru oda a 8-a a canonului de toate zilele. Afară de aceea paremia (a 15) de la Vecernia din sîmbăta mare e cu totul din Cîntarea celor trei tineri, asemenea și slujbele din 17 decembrie și în duminica sfinților strămoși și părinți, înainte de Nașterea Domnului sînt compuse, în parte, din cuvintele secțiunii acesteia.

Cîntările biblice ale Noului Testament sînt *Cîntarea de laudă a Sfintei Fecioare Maria*, *Cîntarea lui Zaharia* și *Cîntarea lui Simeon*. Cea dintîi, Cîntarea Mariei e cuprinsă în Sf. Evanghelie de la Luca (1, 46—54) și se cîntă la Utrenie. Aici Fecioara Maria se bucură de mărirea la care a ajuns prin nașterea lui Mesia. Prin întrupare Dumnezeu se vadește a fi îndurător, sfînt și drept, atotputernic și credincios făgăduințelor Sale. Aceste virtuți se răsfrîng binefăcător și asupra omului credincios.

Cîntarea lui Simeon se află la Luca 2, 29—32 și se citește la Vecernie. Este o rugăciune în care exprimă recunoștința că s-a învrednicit să vadă pe Mîntuitorul.

Cîntarea lui Zaharia se găsește la Luca 1, 68—79. Aici Zaharia împletește într-o rugăciune de mulțumire bucuria că i s-a născut un prunc cu cea de a se mîntui poporul credincios prin cel născut din casa davidică.

Cîntările sînt purtătoarele unei învățături chemate să aducă servicii importante credinciosului. Ele au un rol important în îndrumarea pe calea virtuții și păcii. Pentru ca voința Celui prea înalt să se îndeplinească ele întăresc voința credinciosului, printr-o încredere absolută în adevărul învățurii propovăduite. Că viața e o comoară de mare preț, ea nu trebuie dărîmată și că prin toate puterile de luptă și de creație credinciosul este chemat să contribuie la desăvîrșirea binelui în lume.

Pr. Prof. Nicolae Neaga

## Împotriva discriminării rasiale din S.U.A.

Mișcarea împotriva discriminării rasiale din S.U.A. a luat o mare amploare. Era o rușine faptul că această discriminare se practică și în bisericile catolice sau protestante. Așa în unele state ale S.U.A. negrii creștini nu aveau voie să intre în bisericile albilor creștini. S-au ridicat biserici pentru albi și pentru negri.

În vremea noastră o așa despărțire a creștinilor în biserici deosebite după culoarea pielii, revoltă pe ori ce adevărat ucenic al lui Hristos. N-a spus Sf. Apostol Pavel că toți sînt „una în Hristos”, fie iudeu, fie elin, fie de alt neam? Pentru fiecare creștin adevărat trebuie să fie sfîntă învățătura Mîntuitorului că toți sîntem fiii ai lui Dumnezeu și frați întredaltă. Deci: în Iisus Hristos toți sîntem una, toți sîntem frați, fie albi, fie negri. Această credință o mărturisesc azi mulți creștini din S.U.A. și preoți. Astfel, ca să amintim un singur caz: În dimineața zilei de 6 august s-au adunat lîngă Casa Albă peste 100 de preoți negri și albi din statele Connecticut, New Jersey, Maryland, Pennsylvania și Virginia, sperînd să obțină o întrevvedere cu președintele Kennedy pentru a-l ruga să ia măsuri în vederea asigurării depline a drepturilor populației negre. Președintele Kennedy a refuzat însă să-i primească pe preoți. După cum relatează agenția Associated Press, preoților li s-a declarat că revendicarea lor ca președintele Kennedy să exprime „poziția oficială pozitivă a guvernului împotriva discriminărilor rasiale” nu poate fi satisfăcută.

Deși intervenția preoților americani n-a avut rezultat, totuși acțiunea lor e vrednică de cinstitie, pentru că prin ea s-au arătat adevărați urmași ai învățaturii Domnului și alături de luptătorii împotriva discriminării rasiale din S.U.A.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc lupta popoarelor pentru pace, prin care se condamnă și discriminarea rasială și se cere desființarea ei în S.U.A., în Africa (Uniunea Sud-Africană), etc.

N.

### in imnele Sf. Liturghii

## Sfinte Dumnezeule

Cea mai frumoasă cîntare bisericască și mai înălțătoare care se cîntă la fiecare slujbă și se rostește la fiecare rugăciune, este cîntarea: „Sfinte Dumnezeule”. E scurtă, dar adîncă în cuprînsul ei: „Sfinte Dumnezeule, sfinte tare, sfinte fără de moarte, miluiește-ne pre noi”.

Această rugăciune se numește întreit sfîntă pentru că cuvîntul — sfînt — se repetă de trei ori. Cuvintele: „Sfinte Dumnezeule”, se referă la Dumnezeu Tatăl. „Sfinte Tare” se referă la Dumnezeu Fiul, care după cuvintele Sf. Apostoli este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (I Cor. 1, 24), care a învins pe diavolul și a surpat puterea lui pe cruce, a biruit puterea morții prin învierea Sa și ne-a dat nouă viață. „Sfinte fără de moarte”, se referă la Duhul Sfînt, care e izvorul vieții duhovnicești și dătător de viață. Iar cuvintele „miluiește-ne pre noi”, se raportează la toate persoanele Sfintei Treimi, arătînd unitatea dumnezeirii și e formula îndătinată a tuturor cererilor generale spre dobîndirea darurilor și îndurărilor dumnezeiești.

După mărturisirea Sfîntului Ioan Damaschin și al Sfîntului Chiril al Ierusalimului, cîntarea aceasta ne-au adus-o îngerii din ceruri cu care ei neîncetat preamăresc pe Dumnezeu (Isaia 6, 3).

Pr. I. Andrioaie

## Sf. Ioan Gură de Aur, împotriva lăcomiei de avuții

Intr-una din zile la Mîntuitorul Iisus Hristos a venit „unul din mulțime” — cum spune Sf. Luca — și i-a cerut să intervină în neînțelegera pe care o avea cu fratele său din cauza unei moșteniri. Iisus-Domnul știind proveniența averilor, sau cum se fac și se adună ele, profită de acest prilej pentru a da celor de față următoarea învățatură: „Luați seama și vă feriți de lăcomie, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor” (Luca 12, 15).

Sf. Apostol Pavel, urmînd Învățătorului său, învață și el în această privință: „Să nu aveți năravul iubirii de argint” (Evrei 13, 5), căci „n-am adus în lume nimic, după cum nici nu putem scoate ceva din ea” (I Tim. 6, 7, 10).

Istoria ne este martoră că setea oarbă de bogății, dorința diavolească de a trăi pe nemuncite din munca, din vlaga și sudoarea altora, au dat naștere la multe dureri, la multe neînțelegeri între oameni și războaie între popoare. Acest lucru ni-l spune și Sf. Iacob în primele versete din cap. 4 al epistolei sale. Este destul să ne gîndim în această privință la războaiele coloniale, în care, de dragul aurului, colonialiștii europeni au distrus civilizații și uneori popoare întregi, apoi negoțul de sclavi practicat pînă nu de mult.

Problema lăcomiei de avuții există și pe vremea Sf. Ioan Gură de Aur. El a combătut fără cruțare această patimă și cu deosebire pe cei ce sufereau de ea, în multe locuri din scrierile care ne-au rămas de la el. Dăm doar cîteva din acestea:

„Lăcomia a umplut marea de sînge — spune Sf. Părinte — ea înarmează pe cei ce pîndesc noaptea și ziua pe trecători la drumul mare. Ea a introdus uciderea de tată, uciderea de mamă și, în sfîrșit, toate relele din viață”.

„Aspră și înțepătoare este această plantă (este vorba de spin) și răsare fără a fi semănată de cineva. Dar să vedem cum și în ce loc răsare, ca s-o tăiem și s-o zmulgem din rădăcină: ea răsare totdeauna în locurile cele ripoase, în locurile pietroase, în locurile uscate, unde nu este deloc umezeală. Ei bine, tot așa este și bogăția, sau, mai bine vorbind, pofta de bogăție, și ea este o buruiană aspră și sălbatică și răsare deodată ca spinul cînd cineva este aspru și sălbatic la inimă, cînd inima îi este uscată și fără pic de umezeală”.

Vrînd să arate chipul hidos al celor ce se îngrașă din munca altora, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Pe cine voiți să descriem mai întii? Pe lacom și pe răpitor? Dar ce poate fi mai nerușinat ca ochii acestora? Ce poate fi mai murdar ca mîinile acestora? Ce poate fi mai nesățios ca gura lor, care toate le înghite și niciodată nu se mai satură? Lacomul și răpitorul nu văd pe oameni ca oameni, nu văd cerul ca cer, ci totul cred că este ban. Mîinile lor nici cu ghiarele fiarelor sălbatice nu le-ar putea asemăna cineva, căci sînt mult mai răpitoare și mai grozave ca ale acelor. Urșii și lupii după ce s-au săturat se dezgustă de prada lor și se depărtează, pe cînd aceștia niciodată nu se mai satură. Dumnezeu ne-a făcut mîinile ca să ajutăm pe alții, iar nu să-i dezbrăcăm și dacă ar urma ca noi să le folosim în acest scop atunci este mai bine să le tăiem și să rămînem fără ele”.

„Secetă mare se abătuse peste cetatea noastră — descrie Sf. Părinte o situație din care reiese foarte bine inima uscată a bogăților, inimă despre care a vorbit mai sus — și toți tremurau pentru cele de pe urmă și rugau pe Dumnezeu să-i sloboadă de această groază. Nu mult după aceea însă, mulțumită și slavă iubitorului de oameni Dumnezeu, împotriva oricăror așteptări, o ploaie îmbelșugată a căzut de sus asupra cetății și după aceasta toți se găseau în veselie și sărbătoare, ca cei ce s-au izbăvit din înșeși porțile morții. Dar pe cînd toți se găseau în aceste bunuri și într-o veselie comună tuturor, iată că un oarecare sălbatic dintre cei bogăți se plimba

în sus și în jos, cu privirea posomorită și ca sfîrșit de întristare, și în timp ce mulți căutau să afle cauza pentru care el singur este trist pe cînd toți ceilalți oameni sînt veseli, acela n-a putut să-și stăpînească acea patimă grozavă, ci, înțepat fiind de tirania ei, a strigat în gura mare cauza: „Cîștigînd (cumpărînd), zice, mii de kilograme de grîu, nu mai am unde să le vînd acum”.

Așadar vom fericii oare pe acest om pentru asemenea cuvinte, pentru care ar trebui să-l alungăm cu pietre, ca pe cel mai sălbatic dintre toate fiarele și ca pe dușmanul nostru al tuturor? Ce spui omule? Ești trist pentru că n-au pierit toți ceilalți, ca astfel tu să strîngi mult aur? N-ai auzit ce zice Solomon? „Cel ce vinde grîul scump este blestemat de popor!” (Prov. 11, 26). Oare n-ar trebui să i se taie limba acestui sălbatic? N-ar trebui să i se usuce inima care a zămislit astfel de cuvinte?

— Ai văzut — încheie Sf. Ioan această întîmplare — cum aurul nu lasă pe oameni să fie oameni, ci îi prefăce în fiare sălbatice și în demoni? Ce poate fi mai de jelit (mai monstru, am zice noi), ca bogatul care dorește să fie foamete ca astfel el să cîștige aur mult?”.

Sf. Ioan Gură de Aur combate apoi de nenumărate ori pe bogății care își împodobeau casa cu aurării, își făceau paturile aurite, vase de aur și argint, în timp ce mulțimea nu avea ce mîncă: „Iată că pe cînd unul moare de foame, celălalt se îmbuibază, unul își lapadă murdăria în vase de argint, pe cînd celălalt nu are nici piinea cea de toate zilele. Ce nebunie! Ce sălbătăcie curată!”.

Pe toți acești hrăpăreți și cu inima uscată, Sf. Ioan Gură de Aur îi amenință că nu-i va mai primi în biserică dacă nu se îndreaptă, căci zice: „Iată vă prevestesc și băgați de seamă că nu vă mai îndemn ci vă poruncesc, cel ce voiește să asculte, că dacă stăruiți încă a face de acestea eu nu vă voi mai suferi, nici vă voi mai primi sau vă voi lăsa să mai pășiți pragul acesta”.

Să ia deci amînte și bogății zilelor noastre, care vor să tîrască lumea în piăpăstie, și care în pregătirile lor de război se sprijină uneori și pe Evanghelie, să ia amînte, zicem, că Evanghelia este împotriva lor, așa cum împotriva lor este toată omenirea dornică de pace și de o viață mai bună.

Gh. P.

## Țărîna mamă

Țărîna mamă e atît de bună  
Ea de lumini se-mbată de cu zori  
La sinu-i cald, mereu, adună  
Și mări de spice și covor de flori.

Ea poartă primăverile-n sorite  
Incinse strîns cu dalb mărghăritar,  
Și verile cu-amezi de-argint gătite  
Și toamnele cu galben chihlimbar.

O mîngiem cu brațele de muncă  
Punînd sămînța-n trupu-i roditor  
Și-adesori în fînul de pe luncă  
E somnul lin, plăcut, odihnitor.

În țărîna mamă viața germinează,  
O simți cum urcă ca-ntr-un apaduct  
Și cum încet mereu se tot iltrează  
În seve-n frunze-n floare și în fruct.

De aceea azi țărîna asta bună  
Nu vrea pe ea din nou să aibă loc  
Șuier de gloanțe, noapte de furtună  
Și iad aprins de-al urii roșu foc.

S-o zgîrie doar plugurile toate  
Și grapele s-o netezească lin,  
Combainele cînd grînele sînt coapte  
S-adune sporul în hambarul plin.

Țărîna mamă-n muncă neînfrățește  
Și leagăn fericirii tu ne fii  
Ca să simțim în inimi cum ne crește  
Lumina dragostei doar zi cu zi!

Preot Ștefan Tascianu